

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми разширен състав)

30 ноември 2022 година *

„Институционално право — Член на ЕИСК — Процедура по освобождаване от отговорност във връзка с изпълнението на бюджета на ЕИСК за финансовата 2019 г. — Резолюция на Парламента, в която жалбоподателят е посочен като извършител на действия на психически тормоз — Жалба за отмяна — Необжалваем акт — Недопустимост — Иск за обезщетение — Защита на личните данни — Презумпция за невинност — Задължение за поверителност — Принцип на добра администрация — Пропорционалност — Достатъчно съществено нарушение на правна норма, с която се предоставят права на частноправните субекти“

По дело T-401/21

KN, представляван от M. Casado García-Hirschfeld и M. Aboudi, avocats,

жалбоподател,

срещу

Европейски парламент, представляван от R. Crowe, C. Burgos и M. Allik,

ответник

ОБЩИЯТ СЪД (осми разширен състав),

състоящ се, по време на разискванията, от M. van der Woude, председател, J. Svenningsen (докладчик), C. Mac Eochaidh, T. Rynná и J. Laitenberger, съдии,

секретар: L. Ramette, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 14 септември 2022 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Решение

- 1 С жалбата си жалбоподателят КН иска, от една страна, на основание член 263 от ДФЕС, отмяна на Решение (ЕС, Евратом) 2021/1552 на Европейския парламент от 28 април 2021 година относно освобождаването от отговорност във връзка с изпълнението на общия бюджет на Европейския съюз за финансовата 2019 година, раздел VI — Европейски икономически и социален комитет (ОВ L 340, 2021 г., стр. 140, наричано по-нататък „обжалваното решение“), и на Резолюция (ЕС) 2021/1553 на Европейския парламент от 29 април 2021 година, съдържаща забележките, които са неразделна част от решението за освобождаване от отговорност във връзка с изпълнението на общия бюджет на Европейския съюз за финансовата 2019 година, раздел VI — Европейски икономически и социален комитет (ОВ L 340, 2021 г., стр. 141, наричана по-нататък „обжалваната резолюция“) (наричани по-нататък, заедно с обжалваното решение, „обжалваните актове“), и от друга страна, на основание член 268 от ДФЕС, обезщетение за вредите, които твърди, че е претърпял в резултат на обжалваните актове.

Обстоятелства, предхождащи спора

- 2 Жалбоподателят е член на Европейския икономически и социален комитет (ЕИСК). В периода от април 2013 г. до октомври 2020 г. той е председател на групата на работодателите (наричана по-нататък „група I“).
- 3 На 6 декември 2018 г., след като е уведомена за твърдения относно поведението на жалбоподателя спрямо други членове на ЕИСК и спрямо служители на ЕИСК, Европейската служба за борба с измамите (OLAF) започва разследване срещу него.
- 4 С писмо от 16 януари 2020 г. OLAF уведомява жалбоподателя за приключването на разследването и за изпращането на доклада си (наричан по-нататък „докладът на OLAF“) на белгийската федерална прокуратура, както и на председателя на ЕИСК. Тъй като OLAF заключава по-специално, че жалбоподателят е тормозил двама членове на персонала на ЕИСК, тя препоръчва, от една страна, на ЕИСК, да предвиди започването на процедурата по член 8 от Кодекса за поведение на членовете на ЕИСК и да вземе „всички необходими мерки за предотвратяване на нови случаи на тормоз от страна [на жалбоподателя] на работното място“, и от друга страна, на белгийската федерална прокуратура — да образува съдебно производство, тъй като установените в нейния доклад деяния могат да съставляват престъпление по смисъла на член 442 bis от белгийския наказателен кодекс.
- 5 С Решение (ЕС) 2020/1984 на Европейския парламент от 13 май 2020 година относно освобождаването от отговорност във връзка с изпълнението на общия бюджет на Европейския съюз за финансовата 2018 година, раздел VI — Европейски икономически и социален комитет (ОВ L 417, 2020 г., стр. 469), Европейският парламент отсрочва своето решение за освобождаване от отговорност на генералния секретар на ЕИСК във връзка с изпълнението на бюджета на ЕИСК за финансовата 2018 година.
- 6 На следващия ден Парламентът приема Резолюция (ЕС) 2020/1985, съдържаща забележките, които са неразделна част от решението за освобождаване от отговорност във връзка с изпълнението на общия бюджет на Европейския съюз за финансовата 2018 година,

раздел VI — Европейски икономически и социален комитет (ОВ L 417, 2020 г., стр. 470). В точка 6 от тази резолюция по същество се посочва, че Парламентът очаква да бъде информиран от ЕИСК за мерките, предприети за изпълнение на препоръките на OLAF.

- 7 На 9 юни 2020 г. Бюрото на ЕИСК приема множество мерки за изпълнение на препоръките на OLAF. По-конкретно, на първо място, ЕИСК приканва жалбоподателя да подаде оставка от длъжността председател на група I, както и да оттегли кандидатурата си за председател на ЕИСК, и на второ място, го освобождава от всякакви дейности по ръководство и управление на персонала.
- 8 С писмо от 7 юли 2020 г. председателят на ЕИСК уведомява Парламента за мерките, приети от Бюрото на ЕИСК на 9 юни 2020 г.
- 9 С решение от 15 юли 2020 г. Пленарната асамблея на ЕИСК, по искане на Auditorat du travail (Трудова прокуратура Брюксел, Белгия), отнема имунитета на жалбоподателя. Впоследствие, с решение от 28 юли 2020 г. Пленарната асамблея на ЕИСК решава този орган да се конституира като граждански ищец в образуваното срещу жалбоподателя производство пред Tribunal correctionnel de Bruxelles (Наказателен съд Брюксел, Белгия).
- 10 С Решение (ЕС) 2020/2046 на Европейския парламент от 20 октомври 2020 година относно освобождаването от отговорност във връзка с изпълнението на общия бюджет на Европейския съюз за финансовата 2018 г., раздел VI — Европейски икономически и социален комитет (ОВ L 420, 2020 г., стр. 16) Парламентът окончателно отказва да освободи от отговорност генералния секретар на ЕИСК във връзка с изпълнението на бюджета на ЕИСК за финансовата 2018 г. В тази резолюция Парламентът изразява по-специално загрижеността си относно действията, предприети от ЕИСК във връзка доклада на OLAF.
- 11 На 25 март 2021 г. в рамките на процедурата по освобождаване от отговорност във връзка с изпълнението на бюджета на ЕИСК за финансовата 2019 г. комисията по бюджетен контрол на Парламента (наричана по-нататък „Сособи“) представя доклад, с който препоръчва генералният секретар на ЕИСК да бъде освободен от отговорност.
- 12 На 28 април 2021 г. Парламентът приема обжалваното решение, с което решава да освободи от отговорност генералния секретар на ЕИСК във връзка с изпълнението на бюджета на този орган за финансовата 2019 г.
- 13 На следващия ден Парламентът приема обжалваната резолюция, която има следния текст:
„Отказ за освобождаване от отговорност през 2018 г., конфликт на интереси, тормоз, подаване на сигнали за нередности

[Парламентът]

66. припомня, че няколко служители са били подложени на психически тормоз от страна на тогавашния председател на група I за дълъг период от време; изразява съжаление, че мерките за борба с тормоза, въведени в Комитета, не са помогнали за уреждане на този случай по-рано поради високия пост, заеман от съответния член на Комитета [...]; осъжда

факта, че на Комитета му е отнело много време, за да предприеме необходимите мерки за адаптиране на неговия Правилник за дейността и на неговия кодекс за поведение, за да се избегне подобна ситуация в бъдеще [...]

68. посочва, че нарушенията на Комитета по този случай са довели до материални загуби на публични средства във връзка с произтеклите от него разходи за правни услуги, отпуски по болест, намалена производителност, заседания на Бюрото и други органи и т.н.; следователно счита, че това е повод за загриженост по отношение на отчетността, бюджетния контрол и доброто управление на човешките ресурси в институциите, органите, службите и агенциите на Съюза [...]

69. припомня, че Парламентът отказа да освободи от отговорност генералния секретар на Комитета във връзка с изпълнението на бюджета за финансовата 2018 г., наред с другото, поради грубо нарушение на задължението за полагане на грижа и поради бездействието на администрацията, както и поради финансовите последици; припомня на Комитета, че отказът за освобождаване от отговорност е сериозен въпрос, който изисква незабавни действия; изразява дълбоко съжаление във връзка с липсата на решителни действия, по-специално мерки за превенция и възстановяване, от страна на тогавашния директор, отговарящ за човешките ресурси и финансите, който понастоящем е генерален секретар, като това положение е продължило до отказа за освобождаване от отговорност във връзка с изпълнението на бюджета за 2018 г.;

70. отбелязва, че по време на процедурата по освобождаване от отговорност във връзка с изпълнението на бюджета за 2018 г. и част от процедурата по освобождаване от отговорност във връзка с изпълнението на бюджета за 2019 г. генералният секретар не е бил в състояние да предостави достатъчна, прозрачна и надеждна информация на комисията по бюджетен контрол на Парламента [...]

75. [...] изразява загриженост, че един определен член на Комитета, за когото е установено, че е отговорен за тормоз, все още е бил активен в Бюрото след препоръката на OLAF и е успял да забави приемането на новия Кодекс за поведение на членовете [...]

80. [...] изразява дълбока загриженост обаче, че извършителят е назначен от Съвета за член на Комитета за нов мандат, както и че съществува опасност той или лица, които го подкрепят в Комитета, да предприемат ответни действия с цел отмъщение спрямо жертвите и лицата, подали сигнали за нередности; изтъква факта, че той не признава своите нарушения, нито съжалява за тях, което показва пълна липса на самооценка и зачитане на засегнатите жертви [...]

83. отбелязва, че на пленарната сесия на Комитета на 15 и 16 юли 2020 г. е потвърдено решението на Бюрото от 9 юни 2020 г. за присъединяване на Комитета като граждански ищец към процедурата, която ще бъде открита от одитора на труда в Брюксел пред Наказателния съд в Брюксел; отбелязва, че одиторът на труда в Брюксел е бил информиран за снемането на имунитета на члена на Комитета, но до момента не е получена допълнителна информация относно производството [...]

Искания на страните

14 Жалбоподателят моли Общия съд:

- да отмени обжалваното решение, както и обжалваната резолюция,
- да осъди Парламента да му заплати обезщетение за неимуществени вреди в размер на 100 000 евро,
- да осъди Парламента да заплати съдебните разноски.

15 Парламентът моли Общия съд:

- да отхвърли жалбата за отмяна като недопустима, а при условията на евентуалност — като неоснователна,
- да отхвърли иска за обезщетение като недопустим, а при условията на евентуалност — като неоснователен,
- да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

16 Без формално да повдига възражение за недопустимост на основание член 130 от Процедурния правилник на Общия съд, Парламентът изтъква, че исканията за отмяна и за обезщетение са недопустими.

По допустимостта на искането за отмяна

17 Парламентът поддържа, от една страна, че обжалваните актове, чийто единствен адресат е ЕИСК, не са предназначени да произвеждат задължително правно действие, изменящо правното положение на трети лица. От друга страна, той твърди, че жалбоподателят не бил нито пряко, нито лично засегнат от обжалваните актове, поради което няма процесуална легитимация да ги обжалва.

18 Жалбоподателят оспорва тези доводи и твърди по същество, че обжалваните актове го увреждат, доколкото го свързват с предполагаеми действия на тормоз. В това отношение той посочва, че предвид публикуването им тези актове засягат пряко доброто му име и достойнството му, индивидуализирайки го по начин, аналогичен с този на адресата им.

19 Преди всичко, доколкото обжалваната резолюция съдържа забележките, които са неразделна част от обжалваното решение, допустимостта на исканията за отмяна следва да се разгледа за обжалваните актове заедно.

20 В това отношение следва да се отбележи, че жалбоподателят не иска отмяната на обжалваните актове в частта им, с която Парламентът освобождава генералния секретар на ЕИСК от отговорност във връзка с изпълнението на бюджета на този орган за

финансовата 2019 г., а само в частта на обжалваната резолюция, в която е идентифициран или най-малкото може да бъде идентифициран като извършител на действия на психически тормоз.

- 21 С други думи, жалбоподателят иска отмяната на обжалваните актове само доколкото е визиран в някои забележки, съдържащи се в обжалваната резолюция, които са неразделна част от обжалваното решение, без да поставя под въпрос диспозитива на посоченото решение, с което Парламентът е освободил от отговорност ЕИСК.
- 22 В този контекст е важно да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика само разпоредителната част на дадено решение може да произвежда правни последици и следователно да уврежда, независимо от мотивите, на които той се основава. В замяна на това направените в мотивите към решението изводи сами по себе си не могат да се обжалват с цел отмяна и подлежат на контрол за законосъобразност от съдилищата на Съюза само доколкото като мотиви към увреждащ акт представляват необходимата основа на разпоредителната част на този акт (вж. в този смисъл решения от 17 септември 1992 г., *NBV и NBV/Комисия*, T-138/89, EU:T:1992:95, т. 31, и от 1 февруари 2012 г., *Région wallonne/Комисия*, T-237/09, EU:T:2012:38, т. 45).
- 23 В случая обаче забележките, съдържащи се в обжалваната резолюция, които се отнасят до жалбоподателя, не представляват необходимата основа на диспозитива на обжалваното решение. Всъщност решението на Парламента да освободи генералния секретар на ЕИСК от отговорност във връзка с изпълнението на бюджета на този орган за финансовата 2019 г. не е свързано с частта от обжалваната резолюция, която позволява жалбоподателят да бъде идентифициран като извършител на действия на психически тормоз.
- 24 Следователно посочването в обжалваната резолюция на жалбоподателя като извършител на действия на психически тормоз само по себе си не може да бъде предмет на жалба за отмяна пред Общия съд от страна на последния и при всички положения, тъй като не може да бъде свързано с диспозитива на обжалваното решение, не подлежи на контрол за законосъобразност от съда на Съюза.
- 25 Доводът на жалбоподателя, че отнасящата се до него част от обжалваната резолюция го уврежда, не променя този извод. Всъщност жалбоподателят не е лишен от достъп до съд, тъй като предвиденият в член 268 ДФЕС и член 340, втора алинея ДФЕС иск за извъндоговорна отговорност остава възможен, ако разглежданите действия на Парламента са от естество да ангажират отговорността на Съюза (вж. в този смисъл решение от 12 септември 2006 г., *Reynolds Tobacco и др./Комисия*, C-131/03 P, EU:C:2006:541, т. 82).
- 26 По този въпрос, доколкото предметът на искането за отмяна съвпада с този на искането за обезщетение, отхвърлянето на искането за отмяна като недопустимо поради липса на обжалваем от жалбоподателя акт няма да доведе до лишаване на Общия съд от възможността, ако е необходимо, да се позове на правните основания и доводите, наведени в подкрепа на това искане, за да прецени законосъобразността на поведението, в което е упрекнат Парламентът в рамките на искането за обезщетение (вж. в този смисъл решение от 9 декември 2010 г., *Комисия/Strack*, T-526/08 P, EU:T:2010:506, т. 50 и цитираната съдебна практика).
- 27 С оглед на гореизложеното искането за отмяна следва да се отхвърли като недопустимо.

По допустимостта на искането за обезщетение

- 28 Макар да приема, че искане за обезщетение би било допустимо, ако жалбоподателят не беше поискал и отмяната на обжалваните актове, Парламентът все пак поддържа, че исканията за обезщетение в случая би трябвало да бъдат отхвърлени като недопустими съобразно съдебната практика, според която исканията за поправяне на имуществени или неимуществени вреди трябва да бъдат отхвърлени, когато са тясно свързани с исканията за отмяна, които от своя страна са били отхвърлени като неоснователни или недопустими.
- 29 Несъмнено съгласно постоянната съдебна практика в областта на публичната служба, ако искането за обезщетение е в тясна връзка с искане за отмяна, какъвто е настоящият случай, отхвърлянето на последното или като недопустимо, или като неоснователно води и до отхвърляне на искането за обезщетение (вж. в този смисъл решения от 6 март 2001 г., Connolly/Комисия, С-274/99 Р, ЕУ:С:2001:127, т. 129, и от 30 септември 2003 г., Martínez Valls/Парламент, Т-214/02, ЕУ:Т:2003:254, т. 43).
- 30 Що се отнася обаче в частност до случая на недопустимост на искане за отмяна на акт, тази съдебна практика е по дела, по които жалбоподателите или са пропуснали да подадат жалба за отмяна срещу актовете, които са в основата на твърдените от тях вреди, или са направили това със закъснение (решение от 8 ноември 2018 г., Cocchi и Falcione/Комисия, Т-724/16 Р, непубликувано, ЕУ:Т:2018:759, т. 82). Следователно, доколкото има за цел да предотврати заобикаляне на способите за защита, тази съдебна практика е приложима само в хипотезата, при която твърдяната вреда произтича изключително от влязъл в сила акт, който заинтересованото лице е могло да обжалва по съдебен ред (вж. в този смисъл определение от 4 май 2005 г., Holcim (France)/Комисия, Т-86/03, ЕУ:Т:2005:157, т. 50).
- 31 Затова в случая, за да се отхвърли повдигнатото от Парламента възражение за недопустимост, е достатъчно да се отбележи, че искането за отмяна е било отхвърлено като недопустимо поради липсата на обжалваем акт, а не защото жалбоподателят е пропуснал да обжалва този акт или е направил това със закъснение.
- 32 При тези условия искането за обезщетение е допустимо.

По основателността на искането за обезщетение

- 33 Съюзът носи извъндоговорна отговорност по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС при наличието на три кумулативни условия, а именно противоправно поведение на институция на Съюза, наличие на вреда и причинно-следствена връзка между поведението на институцията и твърдяната вреда (вж. в този смисъл решение от 16 декември 2020 г., Съвет и др./К. Chrysostomides & Co. и др., С-597/18 Р, С-598/18 Р, С-603/18 Р и С-604/18 Р, ЕУ:С:2020:1028, т. 79).
- 34 След като едно от тези условия не е изпълнено, искът трябва да се отхвърли изцяло, без да е нужно да се разглеждат другите условия за извъндоговорната отговорност на Съюза (вж. решение от 25 февруари 2021 г., Dalli/Комисия, С-615/19 Р, ЕУ:С:2021:133, т. 42 и цитираната съдебна практика).
- 35 В случая, за да докаже, че действията на Парламента са противоправни, жалбоподателят излага четири основания, изведени от нарушения на правни норми, чийто предмет е предоставянето на права на частноправните субекти, а именно, първо, правото на защита

на личните данни, второ, принципът на презумпцията за невинност, трето, принципът на поверителност на разследванията на OLAF и четвърто, правото на добра администрация и принципът на пропорционалност.

По първото основание, изведено от нарушение на правото на защита на личните данни

- 36 Жалбоподателят поддържа, че публикуването на личните му данни в обжалваната резолюция не представлява законосъобразно обработване по смисъла на член 5 от Регламент (ЕС) 2018/1725 на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2018 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Регламент (ЕО) № 45/2001 и Решение № 1247/2002/ЕО (ОВ L 295, 2018 г., стр. 39).
- 37 Той изтъква по-конкретно, че обработването на личните му данни не е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес по смисъла на член 5, параграф 1, буква а) от този регламент, тъй като в доклада си OLAF прави извода, че поведението на жалбоподателя не е имало никакво финансово отражение върху бюджета на Съюза. Следователно публикуването на засягащата го информация не било необходимо, за да се вземе решение за освобождаване от отговорност във връзка с изпълнението на бюджета на ЕИСК.
- 38 Парламентът оспорва тези доводи.
- 39 Съгласно член 5, параграф 1, буква а) от Регламент 2018/1725 обработването на лични данни е законосъобразно, ако и доколкото е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официално правомощие, което е предоставено на институцията или органа на Съюза.
- 40 В това отношение следва да се припомни, че според член 14 ДЕС Парламентът упражнява, съвместно със Съвета на Европейския съюз, законодателни и бюджетни функции, както и функции по политически контрол и консултативни функции в съответствие с условията, предвидени в Договорите. В рамките на демократичния контрол върху използването на публични средства, предвиден в член 319 ДФЕС, Парламентът разполага с широка свобода на преценка при формулирането на забележки относно начина, по който институциите и органите на Съюза са изпълнили отнасящата се за тях част от бюджета.
- 41 Институциите впрочем разполагат с известна свобода на преценка при определянето до каква степен обработването на лични данни може да бъде необходимо за изпълнението на задача, която е възложена на публичните органи (вж. в този смисъл решение от 20 юли 2016 г., Oikonomopoulos/Комисия, T-483/13, EU:T:2016:421, т. 57 (непубликувано) и цитираната съдебна практика).
- 42 Така доводите на жалбоподателя предполагат да се провери дали Парламентът не е превишил свободата си на преценка, като е приел, че обработването на личните данни на жалбоподателя е било необходимо за изпълнението на възложената му задача от обществен интерес по контрол на изпълнението на бюджета от ЕИСК през финансовата 2019 г.

- 43 В случая е важно да се припомни, първо, че при контрола върху изпълнението на бюджета за финансовата 2018 г. Парламентът е отказал да освободи от отговорност ЕИСК по-специално защото е считал, че взетите от този орган мерки за изпълнение на доклада на OLAF и за избягване на подобни случаи в бъдеще по същество са недостатъчни.
- 44 Същевременно в съответствие с член 262, параграф 2 от Регламент (ЕС, Евратом) 2018/1046 на Европейския парламент и на Съвета от 18 юли 2018 година за финансовите правила, приложими за общия бюджет на Съюза, за изменение на регламенти (ЕС) № 1296/2013, (ЕС) № 1301/2013, (ЕС) № 1303/2013, (ЕС) № 1304/2013, (ЕС) № 1309/2013, (ЕС) № 1316/2013, (ЕС) № 223/2014 и (ЕС) № 283/2014 и на Решение № 541/2014/ЕС и за отмяна на Регламент (ЕС, Евратом) № 966/2012 (ОВ L 193, 2018 г., стр. 1) Парламентът е длъжен да следи за мерките, предприети от адресата на освобождаването от отговорност, с оглед на изпълнението на констатациите, придружаващи решението за освобождаване от отговорност.
- 45 В настоящия случай, тъй като Парламентът е приел, че мерките, предприети от ЕИСК за изпълнение на забележките, съдържащи се в резолюцията относно финансовата 2018 г., по същество са недостатъчни, обработването на личните данни на жалбоподателя изглежда необходимо за изпълнението на задачата по контрол на изпълнението на бюджета на ЕИСК за финансовата 2019 г.
- 46 Второ, тежестта на финансовите последици, произтичащи от констатиранията от Парламента пропуски, също позволявала да се установи необходимостта от такова обработване.
- 47 Всъщност, предвид факта, че действията на психически тормоз, вменени на жалбоподателя, са довели до сериозни проблеми в работата на ЕИСК, изразяващи се в разходи, които е могло да бъдат избегнати и за които този орган е упрекнат в точка 68 от обжалваната резолюция, цитирана в точка 13 по-горе, Парламентът е трябвало да ги посочи.
- 48 Така, предвид опасността от повтаряне на това поведение и последиците му за доброто управление на човешките ресурси, обработването на личните данни на жалбоподателя изглежда необходимо за постигане на целта, посочена в съображение А от обжалваната резолюция, а именно, по същество укрепване на демократичната легитимност на институциите на Съюза, като се насърчи в частност доброто управление на човешките ресурси.
- 49 Трето, дори жалбоподателят да счита, че публикуването на обжалваната резолюция представлява обработване на личните му данни, което противоречи на член 5 от Регламент 2018/1725, важно е да се припомни, че съгласно член 37, параграф 1 от Регламент 2018/1046 „[б]юджетът [...] и отчетите се представят в съответствие с принципа на прозрачност“.
- 50 В това отношение е постановено, че принципът на прозрачност, закрепен в член 15 ДФЕС, дава възможност за по-голямо участие на гражданите в процеса на вземане на решения и е гаранция за по-голяма законосъобразност, ефективност и отговорност на администрацията пред гражданите в демократичната система (решение от 9 ноември 2010 г., Volker und Markus Schecke и Eifert, C-92/09 и C-93/09, EU:C:2010:662, т. 68). Тази разпоредба е израз на съществуващото в демократичното общество право на данъчнозадължените лица и обществото като цяло да бъдат информирани за използването на публичните приходи, по-специално в областта на разходите за персонала. Подобна информация може да

допринесе за обществения дебат по въпрос от общ интерес и следователно обслужва обществения интерес (вж. в този смисъл решение от 20 май 2003 г., *Österreichischer Rundfunk* и др., C-465/00, C-138/01 и C-139/01, EU:C:2003:294, т. 85).

- 51 Така в рамките на процедурата по освобождаване от отговорност публикуването на обжалваните актове има за цел да засили обществения контрол върху изпълнението на бюджета и да допринесе за правилното използване на публичните средства от администрацията на Съюза (вж. по аналогия решение от 9 ноември 2010 г., *Volker und Markus Schecke и Eifert*, C-92/09 и C-93/09, EU:C:2010:662, т. 69 и цитираната съдебна практика).
- 52 От това следва, че публикуването на обжалваната резолюция е било необходимо за изпълнението на възложената на Парламента задача от обществен интерес.
- 53 От всичко гореизложено следва, че Парламентът не е превишил пределите на правото си на преценка, като е приел, че е необходимо да обработва личните данни на жалбоподателя, за да изпълни задачата си по контрол на изпълнението на бюджета от ЕИСК. Следователно обработването на личните данни на жалбоподателя е законосъобразно по смисъла на член 5, параграф 1, буква а) от Регламент 2018/1725.
- 54 Доводът на жалбоподателя, изведен от факта, че в доклада си OLAF е посочила, че вменените му действия не са имали никакво финансово отражение, не опровергава този извод.
- 55 Всъщност обжалваната резолюция е приета в рамките на контрола върху изпълнението на бюджета на ЕИСК и следователно няма за цел да контролира или да осъжда поведението на жалбоподателя.
- 56 Целта на обжалваната резолюция е единствено да изрази оценка за начина, по който ЕИСК е изпълнил бюджета си, както и забележки във връзка с изпълнението на разходите в бъдеще. В това отношение в точка 68 от обжалваната резолюция Парламентът ясно посочва финансовите последици, които поведение на психически тормоз като разглежданото в конкретния случай може да има върху доброто функциониране на органите и институциите на Съюза. Следователно с оглед на установените сериозни административни пропуски фактът, че OLAF е приела, че поведението на жалбоподателя спрямо някои членове на персонала не е имало финансови последици, не е пречка Парламентът да ги посочи.
- 57 От гореизложеното следва, че първото основание не позволява да се установи наличието на противоправно поведение от страна на Парламента.

По второто основание, изведено от нарушение на презумпцията за невинност

- 58 Жалбоподателят поддържа, че Парламентът е нарушил принципа на презумпцията за невинност, като в обжалваната резолюция го е идентифицирал като извършител на действия на психически тормоз, въпреки че не е бил осъден от съд за тези деяния. В отговор на предприето от Общия съд процесуално-организационно действие жалбоподателят посочва в това отношение, че при приемането на обжалваната резолюция наказателното производство е било само на етап „разследване“ и че Трудова прокуратура Брюксел все още е можела да прекрати преписката.

- 59 В този контекст изявленията на Парламента отразявали усещането, че жалбоподателят е виновен, или най-малкото насърчавали обществеността да вярва в неговата вина или дори предрешавали преценката на фактите от компетентния съд.
- 60 Парламентът оспорва тези доводи.
- 61 В самото начало трябва да се припомни, че спазването на принципа на презумпцията за невинност, прогласен в член 6, параграф 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), и в член 48, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) изисква всеки обвиняем да се счита за невинен до установяване на вината му в съответствие със закона (вж. в този смисъл решение от 6 юни 2019 г., Dalli/Комисия, Т-399/17, непубликувано, ЕУ:Т:2019:384, т. 168 и цитираната съдебна практика).
- 62 От една страна, този принцип не се ограничава до процесуална гаранция по наказателноправни въпроси, неговият обхват е по-широк и изисква никой публичен орган да не заявява, че дадено лице е виновно в извършването на престъпление, преди вината му да е била установена от съд (вж. в този смисъл решение от 6 юни 2019 г., Dalli/Комисия, Т-399/17, непубликувано, ЕУ:Т:2019:384, т. 173 и цитираната съдебна практика). Така нарушение на презумпцията за невинност може да бъде допуснато не само от съдия или съд, но и от други публични органи (вж. решение от 12 юли 2012 г., Комисия/Напорулоу, Т-308/10 Р, ЕУ:Т:2012:370, т. 92 и цитираната съдебна практика).
- 63 От друга страна, член 6, параграф 2 от ЕКПЧ и член 48, параграф 1 от Хартата не могат да съставляват пречка пред властите да осведомяват обществеността за започнали наказателни разследвания, с оглед съответно на член 10 от ЕКПЧ и на член 11 от Хартата, които гарантират свободата на изразяване на мнение, но изисква те да направят това възможно най-дискретно и предпазливо в съответствие с презумпцията за невинност (вж. в този смисъл решение от 8 юли 2008 г., Franchet и Вук/Комисия, Т-48/05, ЕУ:Т:2008:257, т. 212 и цитираната съдебна практика).
- 64 Впрочем според съдебната практика, докато срещу обвиняемия не бъде постановена влязла в сила присъда от съд, всеки парламент е длъжен да спазва принципа на презумпцията за невинност и следователно да проявява дискретност и предпазливост, когато изразява мнение в резолюция относно деяния, за които срещу това лице е образувано наказателно производство (вж. в този смисъл решение на ЕСПЧ, 18 февруари 2016 г., Rywin с/у Полша, СЕ:ЕСЧР:2016:0218JUD000609106, т. 207 и 208 и цитираната съдебна практика).
- 65 В настоящия случай е безспорно, че към 29 април 2021 г. — датата на приемане на обжалваната резолюция, нито един съд не е установил вината на жалбоподателя за престъпленията, в които е обвинен. Най-много, към тази дата е било всящо наказателно производство, образувано през 2020 г. от белгийските органи. Жалбоподателят впрочем посочва, без това да се оспорва от Парламента, че това наказателно производство все още не е приключило и че нито една юрисдикция, която се произнася по същество, не е била сезирана, за да разгледа спорните факти.

- 66 При това положение следва да се отхвърли доводът на жалбоподателя, че принципът на презумпцията за невинност забранява на Парламента да се позовава на доклада на OLAF, в който той е посочен като извършител на действия на психически тормоз, без да изчака изхода на наказателното производство.
- 67 Всъщност, що се отнася до изявленията, направени от публичен орган след приключване на разследване на OLAF, вече е постановено, че спазването на принципа на презумпцията за невинност допуска институция на Съюза да посочи по балансиран и премерен начин и най-вече фактологически, основните изводи в доклада на OLAF относно член на дадена институция, за да информира обществеността възможно най-точно за действията, предприети в контекста на евентуални нередности или измами (вж. в този смисъл решение от 6 юни 2019 г., Dalli/Комисия, T-399/17, непубликувано, EU:T:2019:384, т. 175—178).
- 68 Така самият факт, че в точки 66—70, 72, 75, 78, 79 и 82 от обжалваната резолюция, изброени от жалбоподателя в съдебното заседание, Парламентът е допуснал идентифицирането на последния като извършител на действия на психически тормоз, което съответства на основното заключение в доклада на OLAF, сам по себе си не представлява нарушение на принципа на презумпцията за невинност.
- 69 По-точно това, което има значение, за да се прецени наличието на нарушение на този принцип, е по-скоро изборът на термините, използвани в обжалваната резолюция.
- 70 В това отношение следва да се констатира, че освен цитати от обжалваната резолюция в уводната част на жалбата си, без коментар, жалбоподателят не е изтъкнал нито една точка от посочената резолюция, която с избора на използваните изрази според него нарушава принципа на презумпцията за невинност. Освен това на етапа на реликата той се ограничава до това да препрати към някои откъси от документите, изготвени в рамките на производството по освобождаване от отговорност във връзка с финансовата 2018 г., т.е. бюджетната година, предхождаща спорната бюджетна година, които следователно не могат да бъдат предмет на контрол от страна на Общия съд в рамките на настоящия спор.
- 71 В отговор на въпрос на Съда в съдебното заседание жалбоподателят само критикува конкретно точка 75 от обжалваната резолюция, цитирана в точка 13 по-горе, с мотива, че в нея се посочва, че за него е „установено“, че е отговорен за тормоз, въпреки че в това отношение не е било постановено никакво съдебно решение.
- 72 По този въпрос при липсата на осъдителна присъда срещу жалбоподателя използването на термина „установено“ несъмнено е неточно. Впрочем Парламентът признава в съдебното заседание, че тази формулировка „не е особено удачна“.
- 73 За да се прецени обаче дали е налице нарушение на принципа на презумпцията за невинност, съдебната практика подчертава значението, което има отчитането на истинския смисъл на въпросните изявления, а не на буквалната им форма, както и особените обстоятелства, при които те са направени (вж. в този смисъл решение от 8 юли 2008 г., Franchet и Вук/Комисия, T-48/05, EU:T:2008:257, т. 211 и цитираната съдебна практика).
- 74 От особените обстоятелства в конкретния случай става ясно, че използването на термина „установено“ в българския текст на обжалваната резолюция [„jugé“ във френския текст] има за цел да отрази констатацията на OLAF, че поведението на жалбоподателя спрямо

двама членове на персонала представлява психически тормоз. От гореизложеното обаче следва, че подобно твърдение, което само припомня заключенията на OLAF, не накърнява презумпцията за невинност на жалбоподателя.

- 75 Този извод се потвърждава от текстовете на различните езици на точка 75 от обжалваната резолюция, които не съдържат никаква препратка към съдебно решение в правния смисъл на понятието, по-конкретно текстовете на английски („was found responsible“), немски („verantwortlich gemacht wurde“), испански („fue declarado“) или още нидерландски („verantwoordelijk werd bevonden“) език. Следователно истинският смисъл на тези изявления е да се подчертае отговорността на жалбоподателя за действия на психически тормоз, както е видна от доклада на OLAF, без по никакъв начин да се предрешава евентуалната му вина в рамките на висящото пред белгийската правосъдна система наказателно производство.
- 76 По-нататък, следва да се отбележи, че в точка 83 от обжалваната резолюция Парламентът припомня и че до деня на приемане на резолюцията не е получена никаква допълнителна информация относно наказателното производство. Подобно споменаване е от естество да избегне объркване по въпроса дали по отношение на жалбоподателя е произнесено „съдебно решение“.
- 77 Следователно използването на думата „установено“ в точка 75 от българския текст на обжалваната резолюция [„jugé“ във френския текст], макар и неадекватно и неуместно, не нарушава презумпцията за невинност на жалбоподателя.
- 78 Като се има предвид, че жалбоподателят критикува конкретно само точка 75 от обжалваната резолюция, Общият съд не е длъжен да изследва и обсъжда дали други пасажии от тази резолюция са могли да нарушат презумпцията за невинност по отношение на него.
- 79 От гореизложеното следва, че второто основание не позволява да се установи наличието на противоправно поведение от страна на Парламента.

По третото основание, изведено от нарушение на поверителността на разследванията на OLAF

- 80 От една страна, жалбоподателят по същество упреква OLAF, че е разкрила поверителното съдържание на доклада си за разследване пред Парламента по време на заседание на Сосо̀бу от 3 февруари 2020 г., след което Сосо̀бу представила проект на доклад за освобождаване от отговорност на ЕИСК, в който по-специално се споменава жалбоподателят по фамилно име. Така обжалваната резолюция, основана на този доклад на Сосо̀бу, била приета в нарушение на Регламент (ЕС, Евратом) № 883/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 11 септември 2013 година относно разследванията, провеждани от Европейската служба за борба с измамите (OLAF), и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1073/1999 на Европейския парламент и на Съвета и Регламент (Евратом) № 1074/1999 на Съвета (ОВ L 248, 2013 г., стр. 1).
- 81 От друга страна, жалбоподателят изтъква, че принципът на поверителност забранява на Парламента да огласява съдържанието на доклад, използван в рамките на дисциплинарно или съдебно производство, който принцип произтича от член 10 и член 12, параграф 2 от Регламент № 883/2013.

- 82 Парламентът оспорва тези доводи.
- 83 От една страна, доколкото жалбоподателят упреква OLAF, че не е изпълнила задължението си за поверителност на заседанието на Сособу на 3 февруари 2020 г., достатъчно е да се отбележи, че подобни доводи са недопустими, тъй като целят да установят незаконосъобразността на поведение на тази служба, а не на ответника. Комисията обаче, служба към която е OLAF, не е страна по настоящото производство.
- 84 От друга страна, доколкото жалбоподателят критикува поведението на Парламента, следва да се припомни, че задължението за поверителност е следствие от принципа на презумпцията за невиновност (вж. в този смисъл решение от 8 юли 2008 г., Franchet и Вук/Комисия, Т-48/05, ЕУ:Т:2008:257, т. 213).
- 85 От гореизложеното обаче следва, че този принцип не забранява на Парламента, в контекста на задачата му да контролира използването на публичните средства, да се позовава на основните заключения от доклада на OLAF. При тези условия Парламентът не може да бъде упрекнат, че позовавайки се в обжалваната резолюция на основното заключение на доклада на OLAF, с който е запознат в изпълнение на член 17, параграф 4 от Регламент № 883/2013, е нарушил поверителността на този доклад.
- 86 Вследствие на това третото основание не позволява да се установи наличието на противоправно поведение от страна на Парламента.

По четвъртото основание, изведено от нарушение на правото на добра администрация и на принципа на пропорционалност

- 87 Жалбоподателят упреква Парламента, че не е изпълнил задължението си за безпристрастност и че е нарушил принципа на пропорционалност, като е идентифицирал физическо лице в документ, чийто адресат е ЕИСК, относно управлението на бюджета.
- 88 Парламентът оспорва тези доводи.
- 89 Що се отнася до правото на добра администрация, предвидено в член 41 от Хартата, следва да се припомни, че то само по себе си не предоставя права на частноправните субекти, освен когато представлява израз на конкретни права като правото засягащите ги въпроси да бъдат разглеждани безпристрастно, справедливо и в разумен срок (решение от 4 октомври 2006 г., Tillack/Комисия, Т-193/04, ЕУ:Т:2006:292, т. 127). Що се отнася до изискването за безпристрастност, за което жалбоподателят твърди, че не е спазено от Парламента, то обхваща, от една страна, субективната безпристрастност, в смисъл че нито един от членовете на съответната институция, който се занимава със съответното дело, не трябва да показва, че е взел страна или е лично предубеден, и от друга, обективната безпристрастност, в смисъл че институцията трябва да осигурява достатъчно гаранции, за да е изключено всяко основателно съмнение по този въпрос (вж. решение от 11 юли 2013 г., Ziegler/Комисия, С-439/11 Р, ЕУ:С:2013:513, т. 155 и цитираната съдебна практика).
- 90 В настоящия случай, за да установи, че Парламентът е нарушил задължението си за субективна безпристрастност, жалбоподателят се ограничава до това да твърди, че обжалваната резолюция съдържа „информация относно вината [му] въз основа на твърдените действия, представени в поверителен доклад на OLAF“.

- 91 Въпреки това фактът, че в обжалваната резолюция жалбоподателят е идентифициран като извършител на действия на психически тормоз, което е едно от заключенията в доклада на OLAF, изобщо не позволява да се установи, че член на Парламента е взел страна или е показал лична предубеденост в това отношение.
- 92 Впрочем, що се отнася до задължението за обективна безпристрастност, жалбоподателят изтъква само че според OLAF поведението му не е имало никакво финансово отражение.
- 93 Подобен довод обаче не позволява да се постави под съмнение обективната безпристрастност на Парламента.
- 94 Що се отнася до твърдяното нарушение на принципа на пропорционалност, в отговор на въпрос на Общия съд в съдебното заседание жалбоподателят посочва, че развитите в това отношение доводи не са самостоятелни спрямо изтъкнатите в подкрепа на първото основание.
- 95 При тези условия трябва да се направи изводът, че четвъртото основание не позволява да се установи наличието на противоположно поведение от страна на Парламента.
- 96 Предвид гореизложеното, искането за обезщетение следва да се отхвърли изцяло, без да е необходимо да се проверява дали другите две условия за ангажиране на отговорността на Съюза са изпълнени. Не е необходимо произнасяне и по искането на Парламента да се изключи от преписката по делото предполагаемият протокол от заседанието на Сособи на 3 февруари 2020 г., при положение че, доколкото е използван с оглед на доказването на неправомерно поведение от страна на OLAF, този документ е напълно неотнормим към настоящия спор.

По съдебните разноски

- 97 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Парламента.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми разширен състав)

реши:

- 1) Отхвърля жалбата.**
- 2) Осъжда KN да заплати съдебните разноски.**

van der Woude

Svenningsen

Mac Eochaidh

Pynnä

Laitenberger

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 30 ноември 2022 година.

Подписи